

02 — Svaki čovek je ostrvo

Engivukov medicinski priručnik upućuje me ka imenima oboljenja. Suve oči i usna duplja se nazivaju keroftalmija i kerostomija i čine jezgro simptoma Šegrenovog sindroma. Imena me zbunjuju. Ne mogu da dosegnu do same srži onoga što objašnjavaju. Autoimuna egzokrino-patija. Odsustvo suza. Odsustvo pljuvačke. Kapi gotovo da ne deluju. Imam ventrikularnu tahikardiju, hroničnu asinhronost i to me zabavlja, mada je zabava uslovljena izostankom ozbiljnih posledica. Od hijetalne hernije se gušim. Moj želudac se probija kroz prošireni prolaz na dijafragmi, preplavljuje, jednjak i pritiska disajne organe. Tada sednem, zagrlim kolena i ubeđujem pluća da su mala i da to tako treba. Nekad pomogne. Bleda sam. Anemija izaziva hroničnu pospanost. Hemoglobin opada sa brojem eritrocita i kiseonik se ne raspoređuje jednako po celom organizmu. Ruke su mi hladne. Bleda sam. Kroz prozor se vide obodi mog kratera kako se zubima drže za nebo. Duva vetar i lim sa straćare klepeće. Sama sam. I to mi je.

Ne mogu. Trebalo bi. Neću. Nepravедno sam sama sebi oduzela nedelju. Nedelja je dan za odmor. Ja nemam odmor. Moja sedmica traje do subote i svaki sat traje sedamdeset minuta. Dan i noć se smenjuju nezavisno od mojih obaveza. Svetlost i mrak ne gospodare ciklusima vetrova. Ali danas neću. Vetrenjače stoje već danima i još jedan uzaludni odlazak bi samo još više ugrozio moje zdravstveno stanje. Po stopalima su počele da mi se pojavljuju riđe tačkice. Ponovo oboljevam.

Svesna sam da je moguće da umišljam. Hipohondrija, kaže Engivuk. Ako sam sposobna da samoj sebi sugerišem simptome bolesti onda je to rezultat usamljenosti. Nedostaje mi pažnja. Nedostaje mi naklonost. Vidim nestvarno. Ako bolesti postoje, postoje samo u mojoj svesti. Čak i ako nisu stvarne, postoje. Engivuk je vidovnjak. Ja sam sama. Ako već

nema nikog da me doživi možda i ne postojim. Možda se moje postojanje troši kad telo nema u čemu da reflektuje svoju postojanost. Možda se zato razboljevam. Priručnik ne kaže ništa o crvenim tačkicama. Čini mi se da su veće nego juče. Mogu sa sigurnošću da tvrdim da je osip rezultat gljivičnog oboljenja. Engivuk ćuti.

Vetrenjače me i danas očekuju. Sreda, drugi sumrak, krov stračare se pokvario i klepeće na vetru. Moja kuća. Moj krater. Moj sumrak. Sve što vidim je samo moje. I ničije. Ništa mi ne pripada ukoliko ne postoji ugrožena mogućnost prisvajanja. Glava mi je teška. Utorak je bio gori. Gljivice se šire i brine me izostanak logičkog niza simptoma. Engivuk postideno sedi. Ili surovo. Za sve postoji objašnjenje i možda se nalazi baš u zatvorenoj knjizi, dok se slova ne rasporede na predefinisana mesta. U haosu je objašnjenje svega, ali značenje komunicira samo kroz šablone, kroz utvrđenost na osnovu razlike. Identitet je razlika. Ime je smernica ka pojmu pojave, neophodno, ali ne i dovoljno za razumevanje. Potrebne su refleksivne tačke oslonca u odlučno drugom. Neophodno je iskustvo koje obuhvata mnogo više nego što je bilo koja vrsta jezika kadra da saopšti, pojmovno ili nepojmovno. U ogledalu sam bleđa. Infekcija se širi po stopalima. Staviću obloge.

A šta ako nestanem? Šta ako mi gljivice pojedu i svest? Ili svest preživljava. Nadam se da svest preživljava. Koža mi postane hladnija. Naglas se još samo smejem. Govorim u sebi sa sobom, prelazim mislima svaki pokret koji napravim. „Sad si uključila govornu jedinicu. Sad si ostavila poruku. Jesi li nešto zaboravila? Seti se. Sad si krenula napolje.“ Prepričavam se, ali se ne projektujem. Samo prošlost je prepričljiva. Budućnost je mrak. Budućnost je kraj.

Subota prvo jutro. Ne smem napolje. Vetrenjače. Brinem. Infekcija se brže širi napolju. Moram da ostanem unutra. Ostani unutra. Engivuk kaže da se najverovatnije prenosi vazduhom. Vetar je nešto doneo. Ve-

trenjače! Zašto se nešto ne desi? Posle dnevnog pregleda čekanje se razmnožava organizovanije nego gljivice. Sedim i čekam. Opšetaвам metalne ploče od kojih sam spakovala stračaru. Gljivice. Sede na mojim zidovima. Jedu moja kolena i kukove. Moram da ustanem. Infekcija slepljuje zglobove. Šetanje. Šetanje. Šetanje. Gljivice i šetanje. Zašto se nešto ne desi?

Ponedeljak, šesnaest časova. Dva sata posle sumraka. Ne znam da li da izađem. Bacili su nešto. Brujanje sa neba je ispustilo poruku. Brod. Neko. Neko iz broda. Da li me je video? Peku me oči. Suva su mi usta. Nikad mi nije bilo lošije. Brujanje u glavi, brujanje stračare, dišem suvo i hrapavo. Moram otići. „Sad si otvorila vrata. Sad se braniš od vetra. Znaš li kako se otvara?“ Kutija je siva i teška. Moram nazad. Zglobovi škripe. Na stolu je. „Sad si pritisnula dugme. Otvorila si je.“ Zašto trepere?

„Zašto ti je trebalo toliko dugo?“

„Ko... Jeste li vi stvarni?“

„Eva, pređi na glasovne komande.

„Eva, priđi hologramu.

„Eva, priključi se na kontrolnu tablu.“

„Preuzimanje u toku...“

Kraj poruke.

* * *

„Jesi li video?“

„Koroziju?“

„Zardala je od glave do pete.“

„To znači da...“

„Kiseonik.“

„Javi im.“

„Šta je sa mašinerijom?“

„Vetrenjače su završile posao. Sad mogu i da se sruše.“

„A šta ćemo sa Evom?“

„Ostavićemo je. Koroziija će je uskoro dokrajčiti.“

„Isključiću je.“

* * *

Automatsko uključenje. Postojim. Videli su me. Zašto su me isključili? Je li sad sve ovo moje? Moje. Moj sumrak. Moja kuća. Kroz prozor se vide obodi mog kratera kako se zubima drže za nebo. Duva vetar i lim sa straćare klepeće. Sama sam. I to mi je.